

Sygn. akt III AUa 952/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Bogdan Świerk
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Elżbieta Czaja (spr.)
Protokolant: sekr. sądowy Bożena Karczmarz	

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2012 r. w Lublinie

sprawy Z. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o zwrot nienależnie pobranych świadczeń

na skutek apelacji wnioskodawczynie Z. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 2 sierpnia 2012 r. sygn. akt VI U 773/12

oddala apelację.

III AUa 952/12

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie Z. G. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30.04.2012 roku zobowiązującą ją do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń od dnia 1.10.2011 roku do 31.05.2012 roku w związku z kontynuowaniem zatrudnienia. Podała, że faktycznie pozostaje w zatrudnieniu, jednak prawomocną decyzją z dnia 30.06.2011 r. o znaku (...) w punkcie II poinformowano ją, iż zostanie zawieszona wypłata emerytury przyznanej w związku z osiągnięciem 60 roku życia z powodu kontynuowania zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, ale będzie kontynuowana nadal wypłata emerytury wcześniej przyznanej (emerytura w związku z osiągnięciem 55 lat życia o symbolu NE). Skarżąca podała, że w związku z powyższym była przekonana, że ma prawo do pobierania wcześniej przyznanej emerytury. Jak wskazała, uważała, że pouczenie jest adekwatne do jej sytuacji prawnej, tym bardziej, że ZUS był w posiadaniu wszystkich dokumentów. Podała, że nie może ponosić ujemnych konsekwencji z powodu niedopatrzania ZUS, który jest zobowiązany do sporządzenia prawidłowego, zrozumiałego dla petentów

pouczenia w wydawanych przez siebie decyzjach. Wskazała również, że otrzymaną kwotę emerytury spożytkowała na bieżące wydatki i spłacenie tak wysokiej kwoty jest trudne do zrealizowania.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w R. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu wskazano, że wnioskodawczyni od 1 grudnia 1998 r. pobierała emeryturę nauczycielską przyznaną w oparciu o art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych /Dz. U. z 2009 r. nr 153 poz. 1227 ze zm./. Z dniem 1 stycznia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw /Dz. U. nr 257, poz. 1726/. W ustawie tej wprowadzono do ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS - art. 103a, zgodnie z którym prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość osiąganych przychodów przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Powyższe zasady zostały wprowadzone art. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. i dotyczą emerytur do których prawo powstało po 1 stycznia 2011 r., natomiast zgodnie z art. 28 ustawy o finansach publicznych ww. zasady stosuje się od 1.10.2011 r. do emerytur przyznanych przed 1 stycznia 2011 roku. W ocenie organu rentowego w przypadku nie przedłożenia przez osoby które nabyły prawo do emerytury przed 1.01.2011 r. świadectwa pracy o rozwiązaniu stosunku pracy kontynuowanego u pracodawcy bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury do 30.09.2011 r., organ rentowy dokonuje wstrzymania wypłaty emerytury od 1.10.2011 r. ZUS wskazał, iż informację o powyższym wnioskodawczym otrzymała w dniu 27.01.2011 r. Wobec powyższego była prawidłowo pouczona o konieczności rozwiązania stosunku pracy do 30 września 2011 roku, a mimo to pobierała świadczenie, które było wypłacane na skutek błędnie działającego systemu informatycznego. Obowiązkiem wnioskodawczym było zgłoszenie tego faktu do organu rentowego.

Wyrokiem z dnia 2 sierpnia 2012 roku Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił odwołanie.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

Z. G., urodzona (...), od dnia 1.09.1992 r. zatrudniona jest w Zespole Szkół (...) w R., jako nauczyciel. Od dnia 1.12.2008 r. była uprawniona do emerytury nauczycielskiej na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15.01.2009 r., przyznanej w oparciu art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Ww. decyzją wypłata emerytury została zawieszona na podstawie art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwagi na kontynuację zatrudnienia. Ustawą z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych /Dz. U. nr 228, poz. 1507/, został od dnia 1.01.2009 r. uchylony art. 103 ust. 2a ww. ustawy, wobec czego organ rentowy poinformował wnioskodawczynię, że może ona pobierać emeryturę bez rozwiązania stosunku pracy po uprzednim złożeniu oświadczenia o zamiarze osiągania przychodu. W dniu 15 września 2009 r. skarżąca złożyła w organie rentowym oświadczenie o osiąganiu przychodu z tytułu pracy wykonywanej w ramach stosunku pracy oraz o zamiarze osiągania przychodu w wysokości powodującej zmniejszenie świadczenia. Wypłata świadczenia została podjęta od 1.09.2009 r. w zmniejszonej wysokości, zgodnie z oświadczeniem wnioskodawczyni. W dniu 27.01.2011 r. wnioskodawczyni otrzymała informację z organu rentowego, że począwszy od 1.10.2011 r. prawo do emerytury przyznanej przed 1.01.2011 r. ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Organ poinformował również wnioskodawczynię, że w przypadku nie rozwiązania stosunku pracy do 30 września 2011 r. wypłata świadczenia ulegnie zawieszeniu od dnia 1 października 2011 r. W dniu 16 czerwca 2011 r. wnioskodawczyni złożyła w organie rentowym wniosek o emeryturę po osiągnięciu 60 lat. Decyzją z dnia 30.06.2011 r. organ rentowy przyznał skarżącej prawo do emerytury na podstawie art. 24 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, od dnia 1.06.2011 r., jednocześnie zawieszając wypłatę emerytury w związku z kontynuowaniem przez wnioskodawczynię zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywała prace bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Wnioskodawczyni została poinformowana również, że przyznana emerytura jest świadczeniem mniej korzystnym kwotowo od dotychczas pobieranej emerytury NE, którą będzie nadal pobierać. W pouczeniu zaś wskazano, że jeśli wnioskodawczyni do 30.09.2011 r. nie rozwiąże stosunku pracy, wówczas emerytura ulegnie zawieszeniu oraz o obowiązku poinformowania organu rentowego o

okolicznościach powodujących zawieszenie prawa do emerytury albo wstrzymania wypłaty lub zmniejszenia jej wysokości (pkt V i VII pouczenia) - /decyzja k. 25 tom II akt ZUS/. Wnioskodawczyni w dalszym ciągu posiadała prawo do pobierania emerytury przyznanej decyzją z dnia 15.01.2009 r. Wnioskodawczyni nie rozwiązała stosunku pracy przed 30.09.2011 r. W wyniku błędu systemu informatycznego organu rentowego, ZUS nie wstrzymał wypłaty emerytury wnioskodawczym od dnia 1.10.2011 r. Wypłata była kontynuowana do 31.05.2012 roku. Decyzją z dnia 27.04.2012 r. o przeliczeniu emerytury od dnia 1.02.2012 r. poinformował skarżącą o zawieszeniu świadczenia w związku z kontynuacją zatrudnienia oraz, że odrębną decyzją zostanie wyliczona nadpłata za okres od 1 października 2011 roku do 31.05.2012 r.

Zaskarżoną decyzją z dnia 30 kwietnia 2012 r., na podstawie art. 138 ustawy emerytalnej z dnia 17 grudnia 1998 r., organ rentowy zobowiązał Z. G. do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia emerytalnego za okres od 1.10.2011 r. do 31.05.2012 r. w łącznej kwocie 18.169,80 zł, wskazując, iż nadpłata emerytury powstała w związku z kontynuacją przez skarżącą zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywała je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury od 1.10.2011 r.

W ocenie Sądu Okręgowego zaskarżona decyzja jest prawidłowa i zasadna.

Sąd wskazał, że zgodnie z art. 138 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) osoba, która nienależnie pobrała świadczenia, jest obowiązana do ich zwrotu. Za nienależnie pobrane świadczenia w rozumieniu ust. 1 uważa się świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania oraz świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzania w błąd organu wypłacającego świadczenia przez osobę pobierającą świadczenia (art. 138 ust. 1 pkt 1 w/ w ustawy). Niewątpliwym jest, iż decyzje o przyznaniu świadczenia zawierały stosowne pouczenie. Sąd Okręgowy zaznaczył, że pouczenia zamieszczone „standardowo” w decyzjach organu rentowego dotyczą wszystkich możliwych sytuacji i jako takie nie mogą być uznane za należyte, zaś brak pouczenia świadczeniobiorcy o okolicznościach powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczenia zwalnia go z obowiązku zwrotu świadczenia mimo istnienia tych okoliczności. W sprawie niniejszej stan faktyczny jest jednak inny. Obok bowiem, jak wyżej już wskazano, „standardowych” pouczeń będących częścią doręczanych skarżącej decyzji, skarżąca otrzymała również osobną informację w sprawie zawieszenia prawa do emerytury w przypadku kontynuowania zatrudnienia.

Taka informacja, wysłana osobno do każdego z emerytów, nie stanowiła w istocie „dodatku” do decyzji, jak standardowe pouczenie i powinna wzbudzić czujność skarżącej. ZUS wyraźnie określił, jaka jest procedura i obowiązek wnioskodawczyni w związku z jej uprawnieniami emerytalnymi. W informacji wprost i w sposób jasny i wyczerpujący podano, że od 1 października 2011 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wstrzyma wypłatę emerytur z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i okresowych emerytur kapitałowych, pobieranych przez osoby, które nie rozwiązały stosunku pracy zawartego przed dniem nabycia prawa do emerytury. Wskazano podstawę prawną, oraz wszelkie procedury jakimi powinna kierować się wnioskodawczyni. Wnioskodawczyni nie złożyła świadectwa pracy, ani oświadczenia, że rozwiązała stosunek pracy do 30.09.2011 roku, wobec czego ZUS zasadnie wstrzymał wypłatę emerytury. Podnoszone w toku procesu przez wnioskodawczynię argumenty, że nie może ponosić odpowiedzialności za błędy informatyczne systemu ZUS są niezasadne. Wnioskodawczyni, jak wyjaśniała, miała bowiem wiedzę o zmianach prawnych dotyczących sytuacji emerytów, tzn. konieczności rozwiązania stosunku pracy, aby nie doszło od dnia 1.10.2011 r. do zawieszenia wypłaty emerytury. Skarżąca taką informację uzyskała na początku 2011 roku, dodatkowo została pouczona w punkcie VII pouczenia decyzji z dnia 30 czerwca 2011 roku.

W świetle ustaleń Sądu wnioskodawczyni była pouczona o braku prawa do ich pobierania. Jak wyjaśniała, wiedziała, że nie rozwiązując stosunku pracy emerytura będzie zawieszona, a zatem nie będzie wypłacana. Emerytura przychodziła nadal, a wnioskodawczym nie zgłosiła tego faktu do ZUS.

W ocenie sądu, nie zaszyły przesłanki, uwalniającej ewentualnie wnioskodawczynię od ciężącego na niej obowiązku zwrotu nienależnie pobranego świadczenia, określone w ust. 4 art. 138 ww. ustawy, zgodnie z którym nie można żądać zwrotu kwot nienależnie pobranych świadczeń za okres dłuższy niż 12 miesięcy, jeżeli osoba pobierająca świadczenia zawiadomiła organ rentowy o zajściu okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, a mimo to świadczenia były jej nadal wypłacane, w pozostałych zaś wypadkach - za okres dłuższy niż 3 lata. Mając na uwadze powyższe uregulowanie, to wnioskodawczynię obciążał obowiązek poinformowania ZUS o fakcie wypłacania świadczenia, będąc świadoma, iż prawo do świadczenia jest zawieszona, z uwagi na kontynuację zatrudnienia.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ §1 kpc oddalił odwołanie, uznając decyzję organu rentowego za zasadną.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją w całości przez wnioskodawcę.

Apelacja zarzuca:

- nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy polegających na tym, że Sąd nie uwzględnił okoliczności świadczących na korzyść wnioskodawczyni w postaci składanych informacji do ZUS. Skarżąca podnosi, że:

- 1/ w dniu 7.02.2012 roku wpłynęła do ZUS informacja ze szkoły o wysokości jej zarobków,
- 2/ w dniu 02.03.2012 roku osobiście złożyła w ZUS zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu,
- 3/ w dniu 16.04.2012 roku złożyła wniosek o przeliczenie emerytury

Wskazując na powyższe wносиła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne i aprobuje argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego wyroku a więc nie zachodzi potrzeba ich szczegółowego powtarzania.

Zgodnie z art. 138 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) osoba, która nienależnie pobrała świadczenia, jest obowiązana do ich zwrotu. Za nienależnie pobrane świadczenia w rozumieniu ust. 1 uważa się min. świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania. Jak prawidłowo zaznaczył Sąd I instancji, decyzje o przyznawanych świadczeniach zawierały stosowne pouczenie. Nadto, oprócz „standardowych” informacji będących częścią doręczanych wnioskodawczyni decyzji, otrzymała ona również osobną informację w sprawie zawieszenia prawa do emerytury w przypadku kontynuowania zatrudnienia. Z pisma bowiem organu rentowego, które wnioskodawczyni doręczono w dniu 27.01.2011 r. wyraźnie wynikało, że począwszy od dnia 1.10.2011 r. prawo do emerytury przyznanej przed 1.01.2011 r. ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Organ poinformował również wnioskodawczynię, że w przypadku nie rozwiązania stosunku pracy do 30 września 2011 r. wypłata świadczenia ulegnie zawieszeniu od dnia 1 października 2011 r. /k. 194-195/.

Nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okoliczność, że kolejną decyzją z dnia 30.06.2011 r. organ rentowy przyznał skarżącej prawo do emerytury na podstawie art. 24 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, od

dnia 1.06.2011 roku na jej wniosek z dnia 16 czerwca 2011 roku, jednocześnie zawieszając wypłatę w związku z kontynuowaniem przez nią zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywała prace bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Było to bowiem inne świadczenie, a informacja, że przyznana emerytura jest świadczeniem mniej korzystnym kwotowo od dotychczas pobieranej emerytury NE, którą będzie nadal pobierać, była adekwatna do zaistniałej sytuacji. W pouczeniu wskazano, że jeśli wnioskodawczyni do 30.09.2011 r. nie rozwiąże stosunku pracy, wówczas emerytura ulegnie zawieszeniu oraz o obowiązku poinformowania organu rentowego o okolicznościach powodujących zawieszenie prawa do emerytury albo wstrzymania wypłaty lub zmniejszenia jej wysokości, a nadto obowiązku powiadomienia organu rentowego o pobieraniu emerytury z innego tytułu, (pkt V i VII pouczenia) - /decyzja k. 25 tom II akt ZUS/.

Wnioskodawczyni w dalszym ciągu posiadała prawo do pobierania emerytury przyznanej decyzją z dnia 15.01.2009 roku, co do której aktualna pozostawała przeciw informacja udzielona w piśmie ze stycznia 2011 roku, że w przypadku nie rozwiązania stosunku pracy do 30 września 2011 r. wypłata świadczenia ulegnie zawieszeniu od dnia 1 października 2011 r.

Wnioskodawczyni nie rozwiązała stosunku pracy przed 30.09.2011 roku, i co istotne jak sama przyznała, miała wiedzę o sytuacji prawnej dotyczącej emerytów, tzn. konieczności rozwiązania stosunku pracy aby nie doszło do zawieszenia wypłaty świadczenia. Jak już wyżej wskazano, taką informację uzyskiwała na początku 2011 roku, a dodatkowo została pouczona w punkcie VII decyzji z dnia 30 czerwca 2011 roku.

Należy zatem uznać, że ubezpieczona została prawidłowo pouczona o tym, iż jej prawo do emerytury ulega zawieszeniu jeżeli nie rozwiąże stosunku pracy. Prowadzi to do wniosku, że pobierała świadczenie nienależne, o którym mowa w art. 138 ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach.

Wymóg pouczenia ma charakter formalny. Oznacza to, że osoba, której umożliwiono zapoznanie się ze stosowną informacją (pouczeniem), nie może zasłaniać się okolicznością faktycznego braku zapoznania się z tą informacją. Nieodczytanie pouczenia znajdującego się na odwrotnej stronie decyzji przyznającej świadczenie, jak również błędne zrozumienie prawidłowego pouczenia obciąża świadczeniobiorcę.

Podnoszone przez wnioskodawczynię w apelacji argumenty dotyczące składanych informacji do ZUS, w tym informacji ze szkoły o wysokości zarobków, osobiście złożonym zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, czy wniosku z dnia 16. 04. 2012 roku o przeliczenie emerytury, nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Zauważyć bowiem należy, że organ rentowy domaga się zwrotu nienależnie wypłaconego świadczenia za okres od 1 października 2011 roku do 31 maja 2012 roku, a więc okres nie przekraczający 12 miesięcy. Okoliczności wskazywane w apelacji podlegały by ocenie w przypadku niesłusznie wypłacanych świadczeń powyżej 12 miesiąca. Zgodnie bowiem z ust. 4 art. 138 cytowanej ustawy, nie można żądać zwrotu kwot nienależnie pobranych świadczeń za okres dłuższy niż 12 miesięcy, jeżeli osoba pobierająca świadczenia zawiadomiła organ rentowy o zajściu okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, a mimo to świadczenia były jej nadal wypłacane.

Podnoszone w toku procesu przez wnioskodawczynię argumenty, że nie może ponosić odpowiedzialności za błędy informatyczne systemu ZUS są niezasadne. W świetle ustaleń Sądu wnioskodawczyni była pouczona o braku prawa do ich pobierania. Jak wyjaśniała, wiedziała, że nie rozwiązując stosunku pracy emerytura będzie zawieszona, a zatem nie będzie wypłacana.

Z urzędu odnieść należy się do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku (K 2/12). Zgodnie z tym orzeczeniem - art. 28 ustawy z dnia 16.12. 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) w związku z art. 103 a ustawy o z 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm) , dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16.12.2010 roku w zakresie jakim znajduje zastosowanie do osób które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności

rozwiązania stosunku pracy jest niezgodny z art. 2 konstytucji RP (zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej).

Wnioskodawczyni była uprawniona do emerytury nauczycielskiej od dnia 1.12.2008 roku, na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15.01.2009 r., przyznanej w oparciu art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, która to też decyzją wypłata emerytury została zawieszona na podstawie obowiązującego w dacie nabycia prawa art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwagi na kontynuację zatrudnienia.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu Apelacyjnego orzeczenie Trybunału pozostaje bez wpływu na sytuację skarżącej, bowiem dotyczy ono sytuacji zawieszenia prawa do emerytury z powodu kontynuowania zatrudnienia osobom, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 (data uchylenia art. 103 ust. 2a z mocy ustawy z dnia 21.11.2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz. U. Nr 228, poz. 1507) - do 31 grudnia 2010 roku, a więc bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy.

Mając powyższe na uwadze, na mocy art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.